

49

Peter bliver reddet fra at drukne

Skriftsteder: Matt. 14, 22-33; Mark. 6, 45-56; Joh. 6, 15-21.

Hjælp til studiet: Den store Mester, s. 252-256; Fra Bibelens Skatkammer, bind 8, s. 47-48.

Lektienes hovedtanke: Jesus er altid rede til at hjælpe os.

Særlig for forældre

Tro og tillid til Jesus, selv når vejen er vanskelig, er emnet for denne lektie. Hjælp dit barn ved dit eget eksempel til at stole på Jesus.

Speciel sang om Guds omsorg for os, og Guds engle, der passer på os.

Søndag: Tal om hvad vand kan bruges til: at drikke, at vaske sig i, vande planter, etc. Dette er en god anledning til at undersøge, hvor meget vand barnet drikker. Mange børn drikker ikke nok vand.

Mandag: Lav en »sø« i en sandkasse. Blåt papir kan blive en fin sø. En papirbåd og nogle disciple (lavet af tændstikker) stående på bredden gør billedet fuldkomment.

Tirsdag: Brug et sammenkrøllet stykke papir til at fremstille bølgerne på søen. Anbring Jesus gående på vandet.

Onsdag: Brug glat papir for at fremstille en stille sø efter stormen. Anbring disciplene og Jesus i båden.

Torsdag: Lad barnet prøve at træde ud i noget vand (i badekar eller vaskefad) for at se, hvad der sker. Forklar, at det kun var Jesu kraft, der kunne få Peter til at gå på vandet.

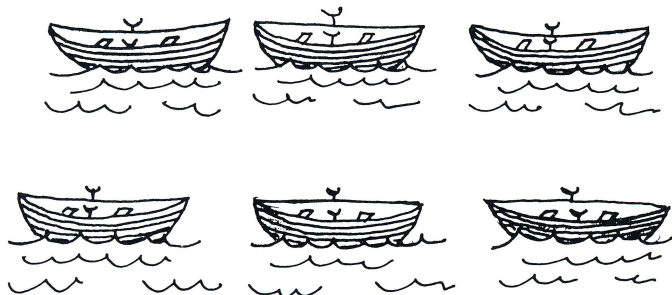
Fredag: Prøv at komme i tanker om nogle måder, hvorpå vi kan se på Jesus. (Studere sabbatsskolelektionen, læse beretninger i Bibelen, ved at bede, etc.).

Læs beretningen igen: Matt. 14, 22-33.

Udenadsvær: »Vend dig til mig og bliv frelst, du vide jord.« Es. 45, 22.

(Forklar at »mig« betyder Jesus).

Farvelæg en båd hver dag for udenadsvær og studium af lektionen.

Lektion

Ivan og hans familie var på camping i bjergene. De havde slået deres telt op lige ved en smuk sø. Det var et dejligt sted at campere ved det blå vand og den blå, blå himmel. Ivan syntes, det var så dejligt.

En morgen sagde far: »Ivan, lad os tage ud at sejle i dag. Kunne du tænke dig det?«

Selvfølgelig kunne han det. Det var netop, hvad han gerne havde villet, lige siden de kom til søen for to dage siden. Han havde aldrig før været ude at sejle.

»En af mine venner har en hytte ikke så langt herfra,« fortalte far. »Han har sagt, at jeg godt måtte låne hans båd. Lad os gå over og hente den.«

Af sted gik Ivan og far langs bredden hen til mandens hytte. De fandt båden og årerne til at ro med lige der, hvor manden havde sagt, de ville være. Snart var båden på vandet og far og Ivan var i den. Det var vel nok et stort øjeblik for Ivan.

Ivans dejlige rotur var helt anderledes end engang, da Jesu hjælpere en nat var ude på søen. Du husker nok den lille dreng og hans brød og to fisk, og hvordan Jesus brugte dem til at skaffe mad til så mange mennesker. Folk syntes, at Jesus var et vidunderligt menneske. »Her er en mand, som kan give os al den mad, vi behøver,« sagde de.

»Lad os gøre ham til konge!« var der en, der foreslog.

»Åh ja, lad os det!« sagde flere andre.

Så gik de rundt til alle, de mødte og fortalte, at de ville gøre Jesus til konge. Selv disciplene syntes, det var en god idé.

Jesus vidste, hvad de talte om. Jesus vidste, at han ikke var kommet ned fra Himmelen til denne verden for at blive konge. Han havde et andet arbejde, som var langt mere vigtigt.

Jesus kaldte på sine disciple og sagde, at de skulle gå i båden og sejle over til den anden side af søen. Så ville han selv komme lidt senere. De skulle vente på ham derovre.

Åh nej, Jesus kan da ikke mene, at vi skal efterlade ham her, tænkte de. Men Jesus mente det virkelig. Og når Jesus bad dem om at gøre noget, adlød de.

Disciplene ventede ved bredden af søen, indtil det næsten var blevet mørkt. De tænkte, at Jesus måske ville komme og sejle med dem.

Jesus havde noget andet at gøre netop da. Han vendte sig til skaren og bad dem om at gå hjem. Aldrig havde nogen af dem hørt Jesus tale på den måde. Det var, som om han allerede var blevet konge og han befalede dem at gå. Og så gik de.

Så gik Jesus længere op i bjergene. Han ville gerne være alene. Han ville gerne bede til sin Fader i Himmelen.

Medens disciplene ventede på Jesus nede ved bredden, begyndte det at blive mørkt. Til sidst gik de i båden og begyndte at sejle til det sted, Jesus havde sagt. Men der var noget galt. De skældte nemlig ud og var vrede. De syntes ikke, Jesus skulle have sendt dem af sted. De syntes, han skulle have ladet folket gøre ham til konge. Og jo mere de tænkte på det, des mere vrede blev de.

Jesus vidste, at hans medhjælpere beklagede sig. Jesus ville lære dem, at der var noget andet, de hellere skulle gøre. De havde noget at gøre, som var langt mere vigtigt end at være medhjælpere for en konge. De havde glemt, at de skulle være prædikanter og lærere og fortælle folket om Gud.

Så blev der stormvejr på søen, og det gav dem andet at tænke på. Det var en voldsom storm. Vinden blæste hårdere og hårdere. Bølgerne blev højere og højere. Disciplene blev bange. De glemte, at de var vrede på Jesus. De ønskede, at han ville komme og hjælpe dem. Til sidst bad de om hjælp.

Jesus vidste hele tiden, hvordan de havde det i båden. Han syntes, det var synd for dem. Han vidste, at mændene var ved at lære deres lektie. Han vidste, at de behøvede ham. Derfor tog han ud til dem.

Jesus havde ingen båd. Han lånte heller ingen. Det var ikke nødvendigt for ham. Han begyndte bare at gå lige ud på vandet! Han gik hen imod båden, hvor hans medhjælpere var.

Disciplene så ham komme. De vidste ikke, hvem han var. De blev bange. Men Jesus råbte ud til dem: »I skal ikke være bange. Det er mig.«

Det syntes Peter var vældig spændende. Han ville også gerne gå på vandet. Han råbte tilbage til Jesus: »Herre, hvis det virkelig er

dig, så sig at jeg skal komme ud til dig på vandet!« »Kom!« sagde Jesus.

Peter klatrede ud over bådens kant. Han trådte ud på vandet. Han gik på vandet. Han blev ved med at se på Jesus. Men så begyndte han at blive bange. Pludselig — lige så snart han ikke længere så på Jesus, begyndte Peter at synke. Der var nogle høje bølger mellem ham og Jesus. »Herre, frels mig!« skreg han.

Jesus var der lige i det samme og tog fat i Peters hånd. Han trak ham op, indtil han igen stod på vandet. Sammen gik de hen imod båden.

Da de klatrede op i båden, var søen igen blevet rolig. Og Peter var ikke længere stolt. Han vidste, at hvis Jesus ikke havde hjulpet ham, ville han være sunket, sunket ned i vandet og druknet. Han havde lært sin lektie. Han måtte stole på Jesus — ikke på sig selv.

Det er også en vigtig lektie for dig og mig at lære. Vi må ikke tænke, at vi er mere betydningsfulde end nogen anden. Vi må huske, at det er Jesus, der er betydningsfuld — ikke os selv.

Lad og lige nu bede Jesus om at tage ansvaret for os. Så vil vi ikke gøre, som Peter gjorde. Vi vil se på Jesus hele tiden.